

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 1. De ejus Parentibus, educatione, & virtutibus ætatis puellaris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

PRIMA PARS
MIRABILIS VITÆ
MARINÆ
DE ESCOBAR.

De extraordinarijs vijs, quibus illam DEUS,
jam indè ab ejus principijs duxit, per admirandas gra-
tias, horrendos cruciatus, & eximias
virtutes.

LIBER I.

CAPUT I.

De ejus Parentibus, educatione, & virtutibus
ætatis puellaris.

Venerabilis & Illustris Vir-
go Marina de Escobar, na-
ta est Vallisoleti, anno mil-
lesimo, quingentesimo,
quinquagesimo quarto, o-
ctavâ die Februarij. Fi-
lia fuit nobilium Parentum; Patrem habuit
Doctorem Jacobum de Escobar, oriundum
Civitate Roderici; Matrem Margaritam
Montanam Montis-Serratensem, filiam Do-
ctoris Bernardini Montana, qui fuit Proto-
medicus Imperatoris Caroli Quinti. Am-
bo eminuerunt virtutibus Christianis, ac ti-
more DEI, imprimisque Pater excelluit, non
solum virtute, verum etiam doctrinâ Juris,
tum Civilis, tum Canonici: gessit munus
Advocati in Regia Cancellaria Vallisoleti,
docuitque multo tempore, in insigni ejusdem
Urbis Universitate. Deinde Ossuna fuit Gu-
bernator illius Ditionis, postulatus à Duce,
& honoratissimum inter Juris Doctores ob-
tinens locum, primariam in Academia qua-
driennio explicuit lectionem: postea redijt
Vallisoletum ad suum pristinum officium,
tametsi non diu Advocatum egerit, ed quod
esset quàm timoratissima conscientie. Re-
versus autem ad docendum in Universitate,
obtinuit Cathedram, è qua Sextum Decreta-
lium

lium est interpretatus: in cuius sincera petitione apprimè demonstravit Christianam suam virtutem, benedicente DEO ipsius equitati, cum nullo iniquo uteretur, vel fucato medio, quod illi adversaretur. Verùm id, quod ego, qui tum discipulus scholam frequentabam, plurimum mirabar, erat nam ejus modestia & compositio exterior, unàque tanta gravitas, tranquillitas, ac moderatio actuum, ut præclarum præbuerit toti scholastica juventuti exemplum.

Sed ut hujus Viri sanctitas appareat, sitq; exemplo constitutus in illius officio, referam hic vitæ ab eo gesta methodum, ut ejusdemmet examina manu reperta est in serinio armarij, ubi sua reponere solitus erat scripta, his conceptis verbis:

Norma, juxta quam cogito, DEO
juvante, instituere meam vitam,
est sequens:

IN primis, ubi manè surrexero, preces aliquas fundam ad Beatissimam Virginem, conferam me ad Sacrificium Missæ, & diebus Festis ad Concionem; quam audiam attentè ac devotè, rogando DEUM, ut mihi ignoscat errata, detq; gratiam sibi serviendi, impertiatur etiam verū dolorem de meis peccatis. Statuo, ubicunque me esse contigerit, non consentire murmurationibus; impedire, & reprehendere juramenta; dare bona consilia; ignoscere offensas, & super omnia æquanimiter pati ac tolerare injurias, afflictiones & adversitates, quarum se mihi offeret occasio: visitare quoq; quotidie aliquem infirmum, eundem solari, & ipsi suppeditare, quantum opportunè potero; adire afflictum solatij præbendi gratiâ; comitari ad sepulchrum vitâ functos, largiri elemosynam, corde hilari, cuius illam petenti, juxta meas facultates; pauperes, quos reperero in vijs & plateis, diverforio carentes, excipere hospitio, ac reficere, & offerre illis cibum ac potum, nec non vestitum, prout mihi fuerit possibile, considerando, me domo excipere Christum Dominum, què is pauper repræsentat: diligenter curare, nè ullus à me abeat tristis, ac desolatus,

sed potiùs lætus, & recreatus; gestare cilicium, vel funem super nudam carnem; flagellare me semel qualibet septimanâ; jejunare, non solum, quando id præcipit Ecclesia, sed pridie etiam cujusvis Festi Beatissimæ Virginis, & si potuero, ferijs sextis: accedere statis diebus ad Audientiam; lites, quarum suscepero curam, diligenter legere, iisdemque magnum studium impendere; sistere me & comparere, informare scripto, vel ore tenus; non agere tyrannicè cum litigantibus; loqui illis comiter & amicè: præterea dictare lectiones scholasticas studiosè elaboratas, & pro discipulorum profectû; contemplari subinde, suppetente mihi tempore, Vitam & Passionem Christi Domini; considerare accepta à DEO beneficia, eique pro illis gratias referre & laudes; amare ipsium, & illi servire propter ejus bonitatem.

He sunt Leges, ad quas vitam exigebat iste DEI Servus, quam non dispar subsequuta est mors: tam enim certum est, eum frui celesti gloriâ, quam est certa ista hæc Historia, siquidem à Filia sua postea sepe fuit inspectus in cælo inter alios sanctos, ab eademq; auditus, dum dulcissimis illam solaretur alloquijs, ut deinceps videbimus.

Ex ista adè integrè ac sancta radice, enata est felix hæc planta, minime dissimilis suo Patri; qui tres jam habens filias, at prole carens masculâ, hanc à DEO, non tamen absque resignatione in ipsius voluntatem, instantissimè petebat: atque cum eo teneretur desiderio, sensit quandam inspirationem, seu vocem DEI sibi internè dicentis, futurû, ut, si illi filios negaret, daturus esset filiâ, plus ei allaturam comodi ac emolumenti, quam multi adferrent filij, cui esset insignes præstiturus gratias: quod illum magno affectu solatio. Hoc autem post multos annos fuit revelatum isti Famula DEI ab Angelis, qui illi semper assistebant, ut eam solarentur in acerbis quibusdam cruciatibus, quos patiebatur. Nata igitur ipsi est quarta filia, quam vocavit Marinam, admodum conformis Parentibus, quoad naturam bonitatis, qua disponit, plurimumq; confert ad virtutem. Siquidem enim illam DEUS ad sublimissimam clea-

re decreverat dona supernaturalia, voluit selectorum pro iisdem donorum naturalium iacere fundamentum, dotando ipsam mansuetudine & suavi indole, ingenio docili, & prompto ad imbibenda bona documenta, ac monita; apto intellectu ad quidlibet condiscendum, ac bene percipiendum, quod doceretur; preclarâ ad retinendum memoriâ, ne obliuisceretur, quod semel didicisset; iudicio pacato & modesto, cui non deesset naturalis modestia & gravitas, quam demonstrabat verbis & factis, quæ omnia longè magis postmodum gratia perfecit. Sed quia profundissimâ opus fuit animi demissione, ut tam excelsum adificium, quantum erigendum, statet quam securissimè, placuit DEO fundamenta pro eo ponere, dum naturâ illi dedit mirè verecundam, & vehementer in proprijs rebus meticulosam, ita ut hic metus, à quo frequenter & quàm potentissimè irruendebatur, ei freni instar esset, atque calcari: instar freni quidem, ne evanesceret, neve sibi fideret; instar calcari verò, ut recurreret, confugeretque ad DEUM, à quo omne dependebat ipsius auxilium, ac robur.

Præterea illam DEUS etiam voluit esse ab ipsa infantia præditam singulari quadam propensione ad ea, quæ virtutem concernunt, ac pietatem, providendo ipsi de personis, quæ illi in hoc prodesse. Et quamvis ejus Parentes fuerint ita probi & exemplares, ac fuisse dictum est, commodiorem tamen aliam inijt viam: quia, cum unius esset ac dimidij anni, advenit Civitate Roderici Vallisoleum Avia paterna, ut sui Filij inaugurationi in Doctorem interesset, quæ Neptis sibi cognominis amore capta, domum revertens, ipsam eodem abduxit, ubi specialem illius gerebat curam quadam ejus Amita, quæ ipsam doctrinæ Christianæ imbebat rudimentis. Et verò brevi capacem comperit instructionis puellam, quia, cum vigesimum attigisset ætatis mensem, DEUS illi dignatus est accelerare usum rationis, id quod ipsi postea fuit revelatum. Cum Decalogi præcepta ediscere capisset, necdum biennio, trienniove major, specialiter expendebat primâ, sublatisque ad cælum oculis, interrogabat magno affectu suam Amitam, quidnam esset, DEUM super omnia amare? illâ verò

respondente, esse magis DEUM, quàm suum Patrem, & suam Matrem, ac suam Amitam, & quàm reliqua omnia amare; iterum frequenter ipsa apud se hæc verba: Amo DEUM magis, quàm meum Patrem ac Matrem, & quàm Amitam, quàmque reliqua omnia. Et veluti metuens, ne suam animam alius occuparet amor, quàm Divinus, sæpè dicebat: Amo DEUM super omnia, & nihil magis quàm illum, sed neque ita, sicut ipsum. Hæc intentis affectibus, exquirebat abditos domus angulos, dicens ad DEUM: Ibo ad solitudinem, investigatum Te, Vita mea. Vitabat alias puellas, atque si quod in illis animadvertibat peccatum, tenerè illacrymabatur propter offensum eo DEUM, quem tantoperè diligebat. Cum esset quadrimula, habitaretque tum temporis cum sua Amita in quodam loco, quatuor à Civitate Roderici levis distito, dicto Robledda, præterfluebat ejus domum rivulus aque, ultra quem erit pratum: accessit puella ad rivulum, & pratum versus aspiciens, nescio quid viderit, ut intra se diceret: Volo transire istum rivulum, ut ibi quæram DEUM meum: cumque jam elevarisset pedem, ut ingrederetur aquam, dixit illi DEUS: Quid agis puella? expecta, quò vadis? cui ipsa: Volo, inquit, quærare meum DEUM. DEUS verò respondit: Ego ipse sum DEUS, quem tu quæris, & qui te prius quæsi: veni mecum; pergensque cum ipsa, deductam usque ad domum Amitæ, reliquit in introitu porta. Quod factum memoriâ recolens, cum etate jam esset grandior, dubitabat, verène sibi id accidisset, vel fuissetne imaginatio: & dixit illi ejus Angelus, verè accidisse, siquidem ipse adfuisset, quando ea res evenit.

Jam tum capit multis Christum Dominum venerari precibus, precatoriâ coronâ Beatissimam Virginem, atque alijs orationibus alios Sanctos, quin & supplicare pro animabus Purgatorii, & existentibus in peccato mortali. Quem orandi modum est profecta ad annum usque nonum completum, quo domum ad suos Parentes Vallisoleum redijt.

Quàm gratia DEO fuerint exercitia ejus puellarum, ipsa deinde intellexit ex quadam

revelatione. Cùm enim aliquando vehementes pateretur cruciatus ac dolores, DEUS, ut illam solaretur & recrearet, quemadmodum consuevit, spectandam ipsi exhibuit terram consitum caryophyllis, & rosis, alijsq; varijs pulcherrimis; & suaveolentibus floribus, quos sigillatim multi parvi Angeli, referentes speciem puellorum, decerpebant: & consecerunt ex ijs tres, quatuor de fasciculos, impositosq; suis necis obtulerunt Puc-

ro JESU, qui parvulus jacebat in cunis, & elevato capite eos blandè est intuitus, rursumque recubuit. Illa conabatur, quantum poterat, suo more, oculos ab isto spectaculo avertere, nec volebat interrogare, quidnam id esset, sed ipsius sancti Angeli illi dixerunt, eos flores ejus opem esse, facta in etate puellari, oblata ab Angelis JESULO, ut inde intelligeret, quàm illi fuerint grata.

CAPUT II.

De varijs rebus, quæ ipsi contigerunt in adolescentia, quibus eam DEUS disposuit pro donis extraordinarijs, quæ illi conferre volebat.

*C*um pervenisset Vallisoleu paucis post diebus illam. DEUS incepit expolire, ac aptare pro extraordinarijs gratijs, quas ipsi prestare decreverat, disponendo ac permittendo, pro sua altissima Sapientia, ut varios in via virtutis, prosperos & adversos experiretur casus, quos ipsa met postea recensuit, ut sequitur. Ubi tamen advertendum est, nihil græve scienter ab illa commissum fuisse in omnibus ijs, que refert tanquam peccata, licet proprium sit humilibus, ut existiment esse græve id, quod est in oculis DEI leve.

S. I.

Exercetur tentationibus, & scrupulis.

OMnis, inquit, virtus, & bonus instinctus, quem Dominus DEUS largitus est meæ animæ, duravit exiguo tempore, quia tanquam fragile vas testaceum, quod nequit infusum continere liquorem, effudi totum, & citò perdidit. Cùm hæcque decem circiter essem annorum, incepti dissipari, quia DEUS me quasi mihi ipsi reliquit, ut viderem, & agnoscerem, esse donum ipsius, quidquid ante habueram, meque nihil habere, nec posse habere boni ex me ipsa; utque hac ratione Divina ejus

Majestas in me profunda jaceret cognitionis mei ipsius fundamenta, possèq; securius & firmius ædificare, quod constituerat, si ego inde scivissem proficere. Occasio mei malifuit, quòd me associaverim cuidam coetaneæ valde petulanti, & non bonæ indolis puellæ, à qua didici quasdam petulantias, ac jocos non adeò modestos, & singularem habere curam componendi capitis, concinnandique capilli; optabam videri tantum superficie tenus bona, absq; perversa tamen intentione gravis peccati; proferebam multa verba vana, immixtis facetijs, quæ displicebant meo bono parenti; intermiâ devotiones mihi prius consuetas, neque jam orabam Rosarium Beatissimæ Virginis, immemor, ex mea ingratitude, & incuria; ingentium obligationum, quibus DEO eram obstricta; & in his vanitatibus perseveravi usque ad decimum quartum ætatis annum.

Hoc tempore, Pater misericordiarum misertus meæ miseræ & perditionis, cum me deberet deserere, & abigere ad infernum, ut mea magna peccata merebantur, quæ sivit me, instar boni Pastoris, qui quærit ovem suam perditam, ac defert in humeris ad suum ovile; habetque illius curam, & ipsi condolet: hoc modo quæ sivit infinita bonitas nostri magni DEI ac Domini, perduxitque ad se istam suam miserabilem, vilissimam, & omnium infidelissimam